

Sygn. akt: I C 1933/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 942,00 zł (dziewięćset czterdzieści dwa złote 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 227,00 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1933/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 maja 2016 r.

W pozwie wniesionym drogą elektroniczną do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 15 czerwca 2015 r. Towarzystwo (...) w W. wniosło o zasądzenie od M. D. kwoty 942 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Dochodzona kwota stanowi składkę ubezpieczeniową z umowy ubezpieczenia upraw rolnych, zawartej między stronami 13 maja 2012 r. Powód wskazał, że zgodnie z polisą ubezpieczający (pозwana) był zobowiązany do zapłaty drugiej raty składki do dnia 15 czerwca 2012 r. (k. 2-5 akt).

Postanowieniem z 16 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu (k. 7 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że powód dochodzi roszczenia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata i upłynął w dniu 16 czerwca 2015 r. (k. 33-34 akt).

W piśmie z 28 grudnia 2015 r. powód zaznaczył, że pozew został wniesiony w ostatnim dniu przed terminem przedawnienia się roszczenia, tj. przed upływem tego dnia. Wniesienie pozwu spowodowało przerwanie biegu przedawnienia, zatem przedawnienie nie nastąpiło (k. 40, 44 akt).

Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2015 r. pozwana wskazała, że prawdopodobnie zapłaciła żadaną składkę ubezpieczeniową, ale nie posiada dowodu zapłaty. Dodała, że posiadała też inne polisy w powodowym towarzystwie. Zarzuciła również, że odpis polisy złożony do akt jest nieczytelny, w szczególności co do daty płatności drugiej raty i zażądała przedstawienia czytelnego odpisu lub oryginału (k. 41 akt).

Z tego względu postanowieniem z 30 grudnia 2015 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedłożenia czytelnego odpisu polisy lub oryginału (k. 41v akt).

Przy piśmie z 14 stycznia 2015 r. pełnomocnik powoda przedłożył kopie kalkową polisy będącą w posiadaniu powoda oraz oryginał wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia (k. 46-50 akt).

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2016 r. pozwana podniosła, że z nadesłanych dokumentów nadal nie wynika data wymagalności drugiej raty składki. Oświadczyła równocześnie, że nie posiada oryginału polisy (k. 54 akt). Ze względu na częściową nieczytelność złożonego przez powoda egzemplarza polisy, Sąd dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów celem odczytania daty płatności drugiej raty składki ubezpieczeniowej w kwocie 942 zł z kopii polisy załączonej do akt sprawy (k. 54 akt).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13 maja 2012 r. została zawarta między stronami umowa ubezpieczenia upraw rolnych, na potwierdzenie czego powód wystawił tego samego dnia na blankiecie samokopiującym polisę nr (...). Składka ubezpieczeniowa została w polisie określona na 1889 zł, przy czym należność ta została rozłożona na dwie raty. Pierwsza rata w kwocie 947 zł została uiszczona w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia. Termin płatności drugiej raty w kwocie 942 zł określono na 15 czerwca 2012 r.

dowody: kopia kalkowa polisy - k. 47 akt

wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia – k. 48-48v akt

opinia biegłego M. W. z 10 marca 2016 r. – k. 57-62 akt

Sąd podzielił opinię biegłego M. W., gdyż nie była przez strony kwestionowana, a biegły w przejrzysty sposób przedstawił metody, jakimi posłużył się w celu odczytania spornej daty płatności drugiej raty składki ubezpieczeniowej. Ze względu na kategorię opinii Sąd uznał, że złożona do akt kopia kalkowa polisy sporządzona przez pracownika powoda na blankiecie samokopiującym może stanowić wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych istotnych dla sprawy. Potwierdziła się zatem okoliczność niesporna między stronami do dnia pierwszej rozprawy, że termin płatności drugiej raty składki ubezpieczeniowej wyznaczono na 15 czerwca 2012 r.

Pozwana nie wykazała żadnym dokumentem, aby zaległa rata składki ubezpieczeniowej została uregulowana, a na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Ją zatem obciążają negatywne konsekwencje procesowe w tym zakresie.

Skoro pozwana nie kwestionowała istnienia umowy ubezpieczenia i wysokości składki ubezpieczeniowej, nie wykazała też, że druga rata składki z polisy nr (...) została uiszczona, powództwo o zapłatę tej raty składki podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 805 § 1 k.c.

Nietrafny okazał się podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Termin wymagalności, tj. dzień, w którym powód mógł najwcześniej dochodzić od pozwanej zapłaty drugiej raty składki ubezpieczeniowej z polisy nr

(...) przypadał na 16 czerwca 2012 r. Na dzień wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie – 15 czerwca 2015 r. roszczenie nie było zatem przedawnione. Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w latach kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu. Termin przedawnienia roszczenia o zapłatę drugiej raty składki ubezpieczeniowej z wymienionej polisy kończył się (upływał) zatem 16 czerwca 2015 r. Wniesienie pozwu spowodowało przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Termin przedawnienia zaczął biec na nowo dopiero po prawomocnym zakończeniu tej sprawy (art. 124 § 2 k.c.). Roszczenie powoda nie jest więc przedawnione i mogło być dochodzone przed sądem.

Nie było przedawnione również roszczenie o zapłatę odsetek, gdyż termin ich przedawnienia wynosi również 3 lata (art. 118 k.c.). Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Powód wygrał sprawę w całości, dlatego pozwana powinna ponieść wszelkie koszty wyłożone przez powoda (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.), tj. zwrócić powodowi opłatę od pozwu – 30 zł (k. 2 akt), opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł (k. 25 akt) i wynagrodzenie adwokata – 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013 poz. 461 ze zm.). O kosztach tych orzeczono w pkt 2. (drugim) wyroku.